

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **K. K.,** zastoupen Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 22. 11. 2019 č. j. CPR-9986-3/ČJ-2019-930310-V244 a č. j. CPR-9986-4/ČJ-2019-930310-V244, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2020, č. j. 32 A 84/2019 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 6. 11. 2018 proběhla v areálu společnosti TEKOO spol. s. r. o., v obci Uherský Brod, pobytová kontrola Policie České republiky, při níž bylo zjištěno, že v prostoru třídírny a balírny ovoce a zeleniny pracují osoby cizí státní příslušnosti včetně žalobce, který předložil pouze cestovní doklad s vyznačeným polským vízem typu D platným do 30. 7. 2019. Povolení k výkonu práce na území České republiky žalobce nepředložil.

[2] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2019, č. j. KRPZ-128478-30/ČJ-2018-150026-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců, a samostatným rozhodnutím z téhož dne i uložena povinnost uhradit náklady řízení. Odvolání proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími (dále jen „napadená rozhodnutí“) zamítl.

[3] Proti napadeným rozhodnutím podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že žalobce je pouze formálně v pracovněprávním vztahu s polským zaměstnavatelem, materiálně však jeho vyslání do České republiky zastírá zprostředkování zaměstnání na jejím území bez zákonem stanoveného pracovního povolení. Nejedná se tedy o vyslání zaměstnance za účelem krátkodobého poskytnutí služby. To vyplývá z výpovědi žalobce, který uvedl, že v Polsku nikdy pro polského zaměstnavatele nepracoval, v České republice denně vykonával práci pro společnost TEKOO spol. s r.o. (dále jen „TEKOO“), jejíž vedoucí zaměstnanci mu přidělovali práci a evidovali jeho docházku. Z výpovědi ani jiných skutečností zjištěných v řízení nelze dovodit, že by se žalobce po dokončení práce v České republice navracel do Polska. Jedná se tedy o agenturní zaměstnávání, které podléhá příslušnému pracovnímu povolení a nelze je podřadit pod § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Výkon činnosti pro společnost TEKOO byl závislou prací a nenaplňoval znaky ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice“). Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci a správně vyhodnotily jednání žalobce jako protiprávní. Podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byly tudíž splněny. Rozhodnutí o nákladech správního řízení má akcesorickou povahu a bylo vydáno v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit, a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[5] Stěžovatel trvá na tom, že práci na území České republiky nevykonával neoprávněně, a nesouhlasí s posouzením, že na jeho případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti spolu se směrnicí. Stěžovatel je zaměstnancem polského

zaměstnavatele, společnosti BUD REMONT GROUP, a do České republiky byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost ROZADAF s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Důkazy opakovaně předkládané stěžovatelem na podporu aplikace výjimky v jeho případě nebyly správním orgánem provedeny. Soulad postupu zaměstnavatele stěžovatele s právem Evropské unie potvrdila i Evropská komise. V obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě. Krajský soud stavěl své závěry na výpovědi stěžovatele, který však obchodní ani smluvní vztahy zúčastněných společností nezná. Tyto nejasnosti měly být zhojeny provedením důkazů, které v žalobě navrhoval.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že způsob rozhodování krajského soudu nebude blíže komentovat a v rámci svého vyjádření odkazuje na shromážděný spisový materiál.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] V prvé řadě Nejvyšší správní soud uvádí, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. stěžovatel nijak nekonkretizoval. Nejvyšší správní soud ani z úřední povinnosti nezjistil, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný nebo řízení před soudem bylo zatíženo vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Z obsahu spisu se nepodává, že by stěžovatel před krajským soudem důvodně vytýkal, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, postrádá oporu ve spisech nebo je s nimi přímo v rozporu, případně že by byla porušena zákonná procesní pravidla pro její zjišťování. Argumentace stěžovatele na podporu tohoto stížního bodu zcela chybí.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením důvodnosti námitky nesprávného právního posouzení krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s].

[12] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců [p]*olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu*

anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

[13] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti: [P]*ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[14] Tuto výjimku však „*nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. […] členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh*“ (zdůraznění dodáno, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS). Tento svůj závěr Nejvyšší správní soud již několikrát zopakoval v případech obdobných tomu, který je nyní předmětem přezkumu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, čj. 4 Azs 437/2019 – 21, ze dne 23. 1. 2020, čj. 6 Azs 252/2019 – 13).

[15] Podle obsahu správního spisu v nyní posuzované věci žádná z okolností nenasvědčuje tomu, že by svou hlavní činnost stěžovatel vykonával pro polskou společnost BUD REMONT GROUP. K tomuto závěru krajský soud správně dospěl z výpovědi stěžovatele, že nabídku práce vyhledal na internetu v době, kdy pobýval ve Wroclavi, přičemž se mělo jednat o výkon práce v České republice. Stěžovatel při výslechu dále uvedl, že v Polsku nikdy práci nevykonával, pouze tvrdil, že tam podepsal pracovní smlouvu a odjel do České republiky, kde měl pracovat tři měsíce. Do práce nastoupil dne 26. 8. 2018 ve společnosti TEKOO v Uherském Brodu. Z doložené pracovní smlouvy pak v rozporu s výpovědí stěžovatele vyplývá, že byla podepsána teprve dne 24. 9. 2018, a to s polským zaměstnavatelem BUD REMONT GROUP. Pracovní smlouvu s touto společností tedy stěžovatel podepsal až v době, kdy již několik dní pobýval a pracoval v České republice. Cestovním příkazem nedisponuje a ve své výpovědi sdělil, že pracovní smlouva o tříměsíční cestě do České republiky nepojednává. Práci mu zadávali zaměstnanci společnosti TEKOO, s nimiž společně pracoval. Tato společnost též pomocí elektronických čipů evidovala jeho docházku.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že z těchto skutečností je jednoznačně zřejmé, že pro svého polského zaměstnavatele stěžovatel v Polsku žádnou

činnost nevykonával. Podle popsané časové souslednosti byl polským zaměstnavatelem přijat a „vyslán“ do České republiky dokonce až poté, co zde již měsíc pracoval, přičemž v Polsku vůbec pracovat neměl. V řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatele představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele nebo že by k němu došlo ve srovnatelné situaci (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31).

[17] Nic na tom nemění ani stěžovatelem předložené smlouvy – tj. rámcová smlouva o dílo ze dne 31. 8. 2018, jíž se společnost ROZADAF s.r.o. (zhotovitel) zavázala k zajištění manipulačních prací společnosti TEKOO (objednatele) spočívajících zejména v balících pracích, pikování zboží, příjmu zboží a úklidu. Uvedené společnosti spolu dne 31. 8. 2018 uzavřely i podnájemní smlouvu, kterou se společnost TEKOO (nájemce) zavázala přenechat společnosti ROZADAF (podnájemci) k dočasnému užívání za úplatu prostory o výměře 300 m^2. Obsahem spisu je i smlouva o poskytování příhraničních služeb uzavřená mezi BUD REMONT GROUP a ROZADAF dne 1. 8. 2018 a objednávka na období od 1. 8. 2018 do 31. 12. 2018 odběratele ROZADAF na dodání služeb – balící práce, pikování zboží, příjem zboží a úklid, a to prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

[18] Tyto smlouvy však neobsahují žádný konkrétně určený předmět plnění, jež by měli vyslaní pracovníci v České republice uskutečňovat, ale jen obecně vymezené činnosti, zejména balicí práce (viz výše). Smyslem těchto smluvních vztahů bylo zjevně poskytnutí pracovní síly pro potřeby společnosti TEKOO, čemuž odpovídala také vlastní činnost stěžovatele u této společnosti. Stěžovatel byl totiž fakticky zařazen do výrobního procesu (k lince výroby s ovocem), plnil své úkoly pod dohledem pracovníků společnosti TEKOO, ve stejných prostorách jako její zaměstnanci, a to zpravidla ve standardních směnách, jež společnost TEKOO také v rámci evidence docházky sledovala. Práci pro polského zaměstnavatele BUD REMONT GROUP nikdy nevykonával. Z jeho strany tedy šlo fakticky o agenturní zprostředkování zaměstnání.

[19] Nejvyšší správní soud odkazuje také na řadu rozhodnutí týkající se obdobných případů zprostředkování zaměstnávání cizinců s polskými pracovními vízy ze strany společností CIRINGSA a TEKOO, například rozsudky ze dne 13. 12. 2018 č. j. 2 Azs 243/2018 - 17, 10. 1. 2019 č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, ze dne 6. 3. 2019 č. j. 7 Azs 37/2019 - 15, ze dne 6. 6. 2019 č. j. 7 Azs 155/2019 - 14, ze dne 13. 6. 2019 č. j. 7 Azs 156/2019 - 15 či ze dne 19. 9. 2019 č. j. 6 Azs 83/2019 – 13, od nichž nemá důvod se odchýlit.

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že uvedený závěr by nemohly zvrátit ani důkazy, které stěžovatel v rámci správního řízení navrhoval. Žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Svědectví zástupců uvedených společností by mohla pouze potvrdit právní vztahy mezi nimi, které jsou zřejmé již z listinných důkazů (viz výše), avšak nemohla by ovlivnit, pod jakou právní normu orgány rozhodující v této věci zjištěný skutkový stav podřadí (srov. výše rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2019, č. j. 6 Azs 42/2019 - 19).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Úspěšná žalovaná netvrdila, že by jí nad rámec její běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu